

Sygn. akt III KRS 11/09

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 15 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Edyta Jastrzębska

w sprawie z odwołania T. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 11 grudnia 2008 r., w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2009 r.,

oddala odwołanie

Uzasadnienie

Skarżący T. S. zgłosił kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym [...], obwieszczone w Monitorze Polskim /.../. Oprócz skarżącego zgłosił się jeszcze jeden kandydat.

W trakcie głosowania na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego [...], które odbyło się w dniu 25 września 2008 r. skarżący uzyskał 2 głosy „za”, 3 głosy „przeciw” przy jednym głosie wstrzymującym. Na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów SO w głosowaniu oddano za kandydaturą skarżącego 19 głosów – 10 „za”, 6 „przeciw” i 2 wstrzymujące (przy 1 głosie nieważnym).

Analizując wniosek uchwałą nr 529/08 z dnia 11 grudnia 2008 r. Krajowa Rada Sądownictwa odmówiła przedstawienia kandydatury skarżącego do nominacji na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Rada wskazała, że kontrkandydat skarżącego w głosowaniu na Zgromadzeniu Sędziów SO uzyskał większą liczbę głosów pozytywnych. Ponadto wzięła pod uwagę opinię sędziego wizytatora, w świetle której wiedza i doświadczenie kandydata oraz jego przymioty osobiste w sposób niedostateczny uzasadniają powołanie go na stanowisko sędziego sądu okręgowego. W porównaniu z kontrkandydatem skarżący zdaniem KRS, a wynika to z oceny wizytatora, legitymuje się niezadowolającymi wynikami stabilności orzecznictwa. W związku z tym odmówiła wystąpienia do KRS z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego.

Od uchwały skarżący wniósł skargę kasacyjną, zarzucając naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. nr 100 poz. 1082 ze zm.) przez jego niewłaściwe zastosowanie i nieprzedstawienie kandydatury skarżącego oraz naruszenie § 19 i § 20 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz. U. Nr 219 poz. 1623) przez przyjęcie mylnej oceny stanowiska wizytatora.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie znajduje uzasadnienia.

Na wstępie należy zauważyć, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w zakresie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje – zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. nr 100 poz. 1082 ze zm.) – wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Nie ma natomiast Sąd Najwyższy kompetencji do merytorycznej oceny

sprawy rozstrzygniętej w uchwale. Badaniu podlega zatem co do zasady procedura podejmowania rozstrzygnięcia a nie przesłanki, które zdecydowały o jego treści. Za takim pojmowaniem roli Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie przemawia stanowisko, wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r. w sprawie SK 57/06. W punkcie 5 uzasadnienia Trybunał wskazuje, że prawo do kontroli postępowania w przedmiocie obsadzenia stanowiska sędziowskiego polega na ocenie zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydata.

Sąd Najwyższy nie dopatruje się wadliwości w procedurze oceny skarżącego dokonanej przez Krajową Radę Sądownictwa i podjęcia przez nią decyzji o odmowie przedstawienia kandydatury skarżącego na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, jakimi kryteriami kierowała się w swym wyborze. Ponieważ oprócz skarżącego kandydował na stanowisko tylko jeden inny sędzia, Rada dokonała porównania obu osób z uwzględnieniem miarodajnych kryteriów. Jednym z kluczowych elementów okazało się poparcie, jakim obaj kandydaci cieszyli się na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów SO. Istotny okazał się także wskaźnik stabilności orzecznictwa.

Okoliczności, jakie spowodowały, że kryteria te przybrały postać niekorzystną dla skarżącego nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Rady. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej istotne jest to, że miały charakter wymierny i przemawiały na niekorzyść skarżącego.

Jedynie posiłkowo Rada posłużyła się elementami oceny dokonanej przez sędziego wizytatora. Nie jest przy tym uzasadniony przedstawiony przez skarżącego zarzut, że ocena ta zawierała inne treści niż to przywołano w uzasadnieniu uchwały Rady. Rada nie przyjmowała, że ocena sędziego wizytatora była negatywna dla skarżącego, natomiast uznała, że w świetle tej oceny przymioty osobiste skarżącego w sposób dostateczny nie uzasadniają powołania go do pełnienia funkcji sędziego sądu okręgowego. Kryterium to miało charakter pomocniczy, a niezależnie od tego także przemawiało przeciwko kandydaturze skarżącego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.